

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὲνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 6 Ἰανουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 6

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄλλωστε ὁ Μὸ εἶχε τὸ σχέδιό του. Μόλις βγήκε ἔξω τράβηξε κατ' εὐθείαν κατὰ τὸ μεγάλο δρόμο τοῦ Γιέν-Μπαύ. Τὴν ὥρα ποὺ ξεπρόβαινε σ' αὐτὸν τὸν δρόμο ποὺ ἦταν γεμάτος μαγαζιά ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κινέζικα καὶ εἶχε πάντοτε μεγάλη κίνηση, ἡ τύχη θέλησε νὰ τὸν ἀντι-
κρύσουν ὁ Ντενῆ καὶ ἡ Σιμόνη Ντελαλάντ ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά. Εἶχαν πάρει ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοὺς τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε νὰ ἰ-
δοῦν τίς προετοιμα-
σίες ποὺ γίνονταν στὰ διάφορα μαγα-
ζιά γιὰ τὴν γιορτή.

Τὸ ἴδιο βράδυ θὰ γινόταν ἡ συνειθι-
σμένη παρέλαση με-
τὸν φωταγωγημένο
Δράκοντα κι' ὕστερα
μιὰ λαμπρὴ λαμπα-
δηφορία. Ἡ πομπὴ
θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ
δρόμο ἐκεῖνον καὶ οἱ
ἔμποροι ἔβαζαν τὰ
δυνατά τους νὰ στο-
λίσουν τὰ μαγαζιά
τοὺς ὅσο καλύτερα
μποροῦσαν.

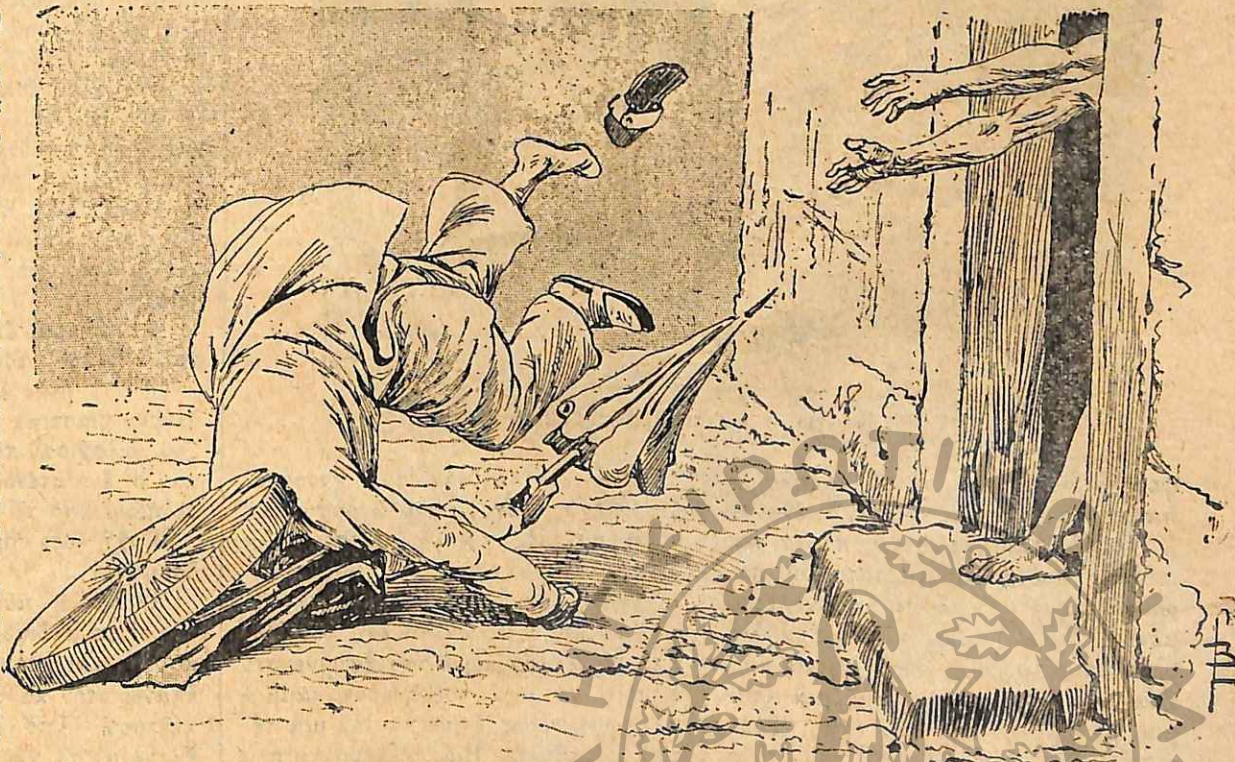
Ἄλλωστε δλόκληρο τὸ χωριὸ ἐ-
τοιμαζόταν νὰ πανηγυρίσῃ τὴν γιορτή.
Ἀπὸ παντοῦ ἀκούγονταν τραγούδια
καὶ φωνὲς καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν
γεμάτη ἀπὸ τὴν κνίσσα τῶν κρεάτων
ποὺ ψήνονταν. Ἐδῶ ἔψηναν ἕνα
γουρουνί, ἐκεῖ ἕνα δλόκληρο βῶδι
ἄγδαρτο. Μόλις ἐβράδυαζε, ὁ κόσμος
θὰ πλημμύριζε τὰ καπηλιὰ καὶ τὰ

χαρτοπαίγνια. Θᾶρριχναν βαρελὸτα,
θὰ ἔκαιγαν πυροτεχνήματα, θὰ χτυ-
ποῦσαν ταμποῦρλα καὶ «τάμ τάμ»
κι' δλόκληρη ἡ μικρὴ πολιτεία φαι-
νόταν σὰν κυριευμένη ἀπὸ τρέλλα.

Ὁ Μὸ δὲν εἶδε τοὺς μικροὺς Ντε-
λαλάντ γιατί τοὺς εἶχε πίσω του. Ὁ

ἕνα ὁποιοτεῖο ποὺ τὸ διηύθυνε ἕνας
κάποιος Ντουόγκ.

Τί λοιπόν; Ὁ ὑποψήφιος ἀγρο-
φύλακας ἦταν κι' αὐτὸς κυριευμένος
ἀπὸ τὸ φοβερὸ πάθος τοῦ ὀπίου;
Ὁχι, καθόλου. Μά, ὅπως τὸ ξέρου-
με, εἶχε μιὰ ἄλλη μανία, τὴν πε-
ριέργεια. Ἦταν στὸ εἶδος τοῦ ἑνα-
ἐρασιτέχνης ντέτεκτιβ καὶ τ' ὄνειρό
του ἦταν ν' ἀναδειχθῇ μιὰ μέρα σ'
αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ ξέρουμε ἐπίσης πῶς

«Ὁ Μὸ πετάχθηκε ἔξω με κλωτσιές...»

Ντενῆ ὅμως τὸν διέκρινε ἀμέσως καὶ
τὸν ἔδειξε στὴν ἀδελφή του. Ὁ ὀπη-
ρέτης τοὺς προχωροῦσε ἀργά-ἀργά.
Κι' εὐθὺς τοὺς ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν
παρακολουθήσουν, ἔτσι γιὰ νὰ τὸν
κάνουν γοῦστο.

Ποῦ πήγαινε ἄραγε;

Σὲ λίγο τὰ δύο παιδιὰ τὸ ἔξακρι-
βωσαν. Ὁ Μὸ ἐστάθηκε μπροστὰ σ'

βρισκόταν στὰ ἴχνη μιᾶς συνωμοσίας.

Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶχε πληροφορη-
θῇ ὅτι ὁ Μπα, ὁ ἄλλος ὀπηρέτης τοῦ
διοικητῆ σύχναζε σ' αὐτὸ τὸ κέντρο,
ἔρχόταν καμμιά φορὰ ἐδῶ πέρα καὶ
χωμένος σὲ μιὰ γωνιά, ἀθέατος μὲς
στὸ σκοτάδι, ἐκάπνιζε κι' αὐτὸς κάνα
δύο πίπες, γιὰ νὰ μπορῇ μετὰ τὴν ἀνεσὴ
του νὰ παρακολουθῇ τὸν ἐχθρό του.

Πραγματικά, τὰ ὑποπτα αὐτὰ κα-
ταγώγια χρησιμεύουν συχνὰ γιὰ λη-
μέρια καὶ γιὰ τόποι συγκεντρώσεων
σ' ὅλους τοὺς κακοποιούς καὶ τοὺς
λωποδύτες, πού χωρὶς νὰ φοβοῦνται
μήπως ἐνοχληθοῦν ἀπὸ κανένα μα-
ζεύονται ἐκεῖ καὶ καταστρώνουν τὰ
κόλπα τους.

Ὁ Ντενὴ καὶ ἡ Σιμόνη στάθηκαν
γιὰ μιὰ στιγμή διστακτικοί, κι' ὕστε-
ρα μπήκαν στὸ μαγαζὶ ἐνὸς Κινέζου
ἐμπόρου, πού βρισκόταν ἀκριβῶς ἀν-
τίκρου στὸ καταγώγιο τοῦ Ντουόγκ.
Ἀπ' ἐκεῖ, ἐνῷ παρατηροῦσαν καὶ
παζάρευαν τὰ διάφορα κινέζικα κομ-

— Εἶναι ἐλεύθερη ἡ θέση μου ;
— Ἄν σ' ἀρέσει ἡ μοναξιά, τράβα
δρόμο, σκύλε, πού δουλεύεις τοὺς
παλιόφραγκους. Φύγε ἀμέσως καὶ
πήγαινε ἀπὸ κεῖ πούρθε.

— Τί κάθεται καὶ μοῦ ψέλνεις
αὐτοῦ, γελοῖοι; ἔκανε ἀγανακτισμένος
ὁ Μό. Ξέρεις σὲ ποῖον μιλάς ;

Ἡ ἀγανάκτηση τοῦ Μό ἦταν δι-
καιη. Ὅλοι ἐγνώριζαν στὸ χωριὸ πὼς
ἦταν ὁ ὑποψήφιος ἀγροφύλακας. Ὁ
ἀγροφύλακας, λοιπόν, εἶναι ὁ ἐπιτάλ-
της καὶ τὸ φόβητρο τῶν Ἰθαγενῶν.
Καθένας φροντίζει νὰ τὰ ἔχη καλὰ
μαζί του καὶ ἰδιαίτερως ὅσοι ἔχουν

πρέπει νὰ φέρνῃς δυσκολίες. Τὰ πολ-
λὰ σοῦπα-μοῦπες δὲν μ' ἀρέσουν.

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἐλεύθερη, ἔκανε
ὁ Ντουόγκ μὲ τὴ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ
τὸ βήχα, πού μπορεῖ νὰ ἦταν ἀλη-
θινός, μπορεῖ ὅμως κιόλας νὰ τὸν
προκάλεσε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀμη-
χανία του.

— Ποιὸς τὴν ἔχει πιασμένη ;

— Ἐνας πελάτης.

— Τί λογῆς πελάτης εἶναι αὐτός ;

— Μὲ παρασκώτισες, τὸ ξέρεις ;

Μήπως εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κρα-
τῶ ὀνόματα καθενὸς πού μπαίνει καὶ
βγαίνει ἐδῶ μέσα; Ἀμ' δὲν θὰ μ'
ἔφθαναν δέκα γραμματικοί.

— Δὲν ξέρω πόσοι γραμματικοί
θὰ σ' ἔφθαναν ἐσένα, εἶπε ὁ Μό πού
ἐνοιώθη τὸ αἷμα του νὰ βράζῃ. Αὐτὸ
πού ξέρω εἶναι ὅτι ἀπαιτῶ νὰ μοῦ
δώσης τὴ συνειθισμένη μου γωνιά.

— Ἀλήθεια τὸ ἀπαιτεῖς ;

— Ὅποιος ἔχει ἀμφιβολία θὰ βγῇ
ζημιωμένος. Μὴ μὲ κάνεις νὰ θυ-
μώσω.

— Καλὰ, ἔκανε ὁ Ντουόγκ μὲ ἀ-
πάθεια. Ἔμπα καὶ διώξε τὸν ἄλλον.

— Διώξε τὸν ἄλλον, διώξε τὸν ἄλ-
λον. Δικὴ σου δουλειὰ ἦταν νὰ τὸν
διώγῃς, βρωμερὲ σκορπιέ. Μὴν κά-
νεις ὅμως χρυσὰ ὄνειρα. Ἄν τὸ χέρι
σου εἶναι τόσο ἀδύνατο, πού νὰ μὴν
μπορεῖς οὔτε ἓνα χόρτο νὰ τσακίσῃς,
τὸ δικό μου λυγίζει δίχως δυσκολία
καὶ δοκάρια σιδερένια ἀκόμη.

Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν ποιη-
τικὴ ὑπερβολή ὁ Μό ἔσφιξε μὲ δύ-
ναμη τὸ χερούλι τῆς ὀμπρέλλας του
καὶ μπήκε μὲ καμάρι στὸ ὀπισπο-
τεῖο.

— Γρήγορα, ἔκανε εὐθὺς ὁ Ντενὴ
στὴν ἀδελφή του. Ἀκολουθήσε με !

Οἱ δύο μικροὶ Ντελαλάντ ἐγκατέ-
λειψαν βιαστικά τὸ μαγαζὶ τοῦ Κινέ-
ζου, διέσχισαν τὸν δρόμο καὶ χώθη-
καν σ' ἓνα στενοσόκακο πού περνοῦ-
σε πίσω ἀπὸ τὸ ὀπισποτεῖο.

Ψυχὴ δὲν βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ
δρομάκι.

Ὁ Ντενὴ πού πήγαινε μπροστὰ
πλησιάζει βελδίζοντας στίς μύτες τῶν
ποδιῶν καὶ κόλλησε τὸ πρόσωπό του
ἐπάνω στὸν καλαμπόκεχο τοῖχο τοῦ
κέντρου. Ἀπὸ ἓνα ἀνοιγμα πού τὸ
ἔκανε μὲ τὰ χέρια του ἀκόμη μεγα-
λύτερο, μπόρεσε νὰ κοιτάξῃ μέσα. Ἡ
Σιμόνη τὸν μιμήθηκε, καὶ οἱ δύο
τους, κρατώντας τὴν ἀνάσ τους ἔ-
μειναν ἐκεῖ ἀκούνητοι, περιμένοντας
μὲ ἀγωνία τὰ ἐπακόλουθα.

Στὸ ὀπισποτεῖο, πού ἦταν ὡστόσο
ἀρκετὰ εὐρύχωρο, ἦταν μιὰ ἀτμό-
σφαιρα ἀποπνικτικὴ. Ὁ ἀέρας ἦταν
γεμάτος ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ ὀπίου
καὶ δὲν ἀκουγόταν παρὰ τὸ τσιτσίρι-

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΤΟΥ

[ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ'. — Ὁ Πιερὸς θυρωρὸς.

Ἔτσι πέρασε, παιδιὰ μου, ἡ ζωὴ τοῦ Πιερότου. Ὅποια δουλειὰ ἔ-
παινε, τὴν ἄφινε σὲ λίγο, γιὰτὶ ἔβρισκε πὼς δὲν ἦταν δι' αὐτόν. Ἀλλὰ ἡ
δουλειὰ, τὸ ἐπάγγελμα, δὲν ἔφταιγε καθόλου. Ἐφταιγε ὁ ἴδιος ὁ Πιερό-
τος, πού εἶχε πολλὰ ἐλαττώματα, πού σὲ τίποτα δὲν ἔβαζε ὅλη του τὴ
δέληση καὶ τὴν ἐπιμονή, καὶ πού ἤθελε νὰ πλουτίσῃ γρήγορα, εὐκολα
καὶ χωρὶς κανένα κόπο !

Τὸν εἶδαμε κυνηγό, μουσικό, ρακοσυλλέκτη, ἀμαξά. . . Σ' ὅλ' αὐτὰ
τὰ ἐπαγγέλματα εἶχε ἀποτύχει, γιὰτὶ κανένα δὲν εἶχε βαλθεῖ νὰ τὸ μάθῃ

καὶ νὰ τὸ κἀνῃ καλὰ, κι' ἀκόμα γιὰτὶ ὅλα ἤθελαν κόπο. Ἔτσι ἀπέτυχε
κι' ὅταν μπῆκε σ' ἓνα μεγάλο σπῆτι καμαριέρης. Ἐκεῖ τὸν ἔφαγε ἡ πε-
ριέργειά του. Γιατ' ἤθελε νὰ κουφακοῦν τί ἔλεγαν μεταξὺ τους οἱ κύριοί
του, πού τὸν τσάκωσαν καὶ τὸν ἐδίωξαν στὴ στιγμή. Ἐπειτα πῆγε γραφέας
σ' ἓνα συμβολαιογραφεῖο. Ἐκεῖ τὸν ἔφαγε ἡ ἀγραμματοσύνη του : Ἐκανε
τόσες ἀνορθογραφίες στὰ συμβόλαια πού τοῦ ἔδιναν ν' ἀντιγράψῃ, ὥστε
δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κρατήσουν οὔτε μιὰ ἐβδομάδα. Καὶ νὰ μὴ σὰς τὰ
πολυλογῶ, ὁ Πιερὸς μεγάλωσε καὶ γέραςε, χωρὶς νὰ στρώσῃ σὲ καμμιά
δουλειὰ.

Καὶ μόνο στὰ γεράματα βοήθη ἐπιτέλους μιὰ πού μποροῦσε νὰ τὴν
κἀνῃ : ἔγινε θυρωρὸς σ' ἓνα μεγάλο σπῆτι, σὲ μιὰ ὁκέλλα μὲ πολλὰ

«Χύμηξε ἀπάνω σὲ φανταστικούς ἐχθρούς . . .»

φωτεχνήματα, τοὺς ἦταν εὐκολο νὰ
παρακολουθοῦν ὅ,τι γινόταν ἀπέναντι.

Ὁ Μό στάθηκε στὴν πόρτα καὶ
φώναξε καὶ εὐθὺς μπροστὰ του πα-
ρουσιάστηκε μιὰ μορφὴ ἀποσκελετω-
μένη. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ντουόγκ. Μὰ
βλέποντάς τον θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς
ἦταν μιὰ χιλιόχρονη γρηά, μιὰ μού-
μα βγαλμένη ἀπὸ τὸν τάφο. Τόσο
ρυτιδωμένη ἦταν ἡ ὄψη του, τόσο
θαμπὰ τὰ μάτια του, τόσο σταχτὶ τὸ
χρῶμα τοῦ προσώπου του. Τὸ ἀπο-
σκελετωμένο του κορμὶ κολυμποῦσε
μέσα στὰ κουρέλια πού φοροῦσε.
Περπατοῦσε τρικιλίζοντας σάν με-
θυσμένος, καὶ πότε-πότε ἓνας ἄγριος
βήχας τοῦ ἔσχιζε τὰ σπλάχνα. Μόλις
ἀντίκρουσε τὸν Μό τοῦ εἶπε μὲ βρα-
χνή καὶ δυσδιάκριτη φωνή :

Τί ἀγαπᾷς ;

ὑποπτα κέντρα σάν τοῦ Ντουόγκ,
γιὰτὶ ἓνας λόγος τοῦ ἀγροφύλακα
εἶναι ἀρκετὸς γιὰ νὰ κλείσουν ὅλα
τὰ κατστήματα.

Ὁ Ντουόγκ λοιπόν ἴσαμε τὴν ὥ-
ρα ἐφρόντιζε νὰ καλοπιάσῃ τὸν Μό,
καὶ τὸ καλόπισμά του ἐφάνηκε στὸ
σημεῖο νὰ μὴν τοῦ παίρνῃ καμμιά
πληρωμή. Πὼς ἔγινε λοιπόν μιὰ τέ-
τοια μεταβολή; Πὼς ὁ Ντουόγκ πού
ἄλλοτε δεχόταν τὸν Μό μὲ ἀνοιχτὲς
ἀγκάλες ἔφθασε σὲ σημεῖο νὰ τὸν
βρίζῃ κιόλας ;

Γιὰ μιὰ στιγμή, καθὼς ὁ Ντουόγκ
δὲν ἀπαντοῦσε, ὁ Μό ἐσκέφθηκε
μήπως εἶχε γίνει καμμιά πρεξήγη-
ση. Καὶ θέλοντας νὰ ξεκαθαρίσῃ τὰ
πράγματα, ξαναρώτησε :

— Ναί, ἢ ὄχι ἡ δεξιὰ γωνιά τοῦ
βάθρου εἶναι ἐλεύθερη ; Σὲ μένα δὲν

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΝΕΡΟ

Μιὰ σταγόνα νερὸ ἔπεσε ἀπὸ τὰ
σύννεφα στὴν ἄβυσσος τῆς θάλασσας,
μὰ βλέποντας τὰ κύματα νὰ σαλεύουν
μέσα στὰ χαίνοντα βάραθρα, εἶπε,
κυριευμένη ἀπὸ ντροπὴ καὶ λύπη :

« Ἀλίμονο ! τί εἶμαι μπρὸς σ' αὐ-
τὴ τὴν ἀπειρὴ ἔκταση ; χτὲς ἔλαμ-
πα μέσ' στὰ σύννεφα, σήμερα τὸ ἀ-
νάλαφρο φύλλο πού ἐπιπλέει σ' αὐ-
τὰ τὰ κύματα εἶναι πολὺ πιδ σπου-
δαῖο ἀπὸ μένα ».

Ἀλλὰ ὁ οὐράνιος βασιλιάς, συγχι-
νημένος ἀπὸ τὸ ταπεινὸ παράπονό
της, τῆς φόρεσε ἓνα εὐγενικὸ φόρε-
μα καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἓνα κοχύλι, ὅ-
που μεταβλήθηκε σὲ πολῦτιμο μαρ-
γαριτάρι. Τέλος ἔφθασε νὰ λάμπῃ
στὸ στέμμα ἑνὸς βασιλιά.

(Μετάφραση)

ΑΗΜ. ΚΟΚ.

πατώματα και πολλές κατοικίες. Τὸν βλέπετε τί εὐχαριστημένος πού εἶναι μὲ τὴν ποδιά του, μὲ τὴ σκούφια του, μὲ τὴ σκούπα στὸ ἓνα χέρι, μὲ τὸ φτερό στὸ ἄλλο—πού τὸ μεταχειρίζεται ὅμως ὅσο μπορεῖ λιγώτερο—καὶ μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλη; Τώρα μπορεῖ νὰ εἶναι ὅσο θέλει τεμπέλης, γιατί οἱ θυρωροὶ δὲν κάνουν σχεδὸν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νανοιογκλεῖν τὴν πόρτα (κι' αὐτὸ πάλι ὅταν τοὺς καπνίζει, γιατί πολλές φορές σάφινουν νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι μισὴ ὥρα . . .) Καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ὅσο θέλει περιεργός, γιατί ὅλοι οἱ θυρωροὶ εἶναι περιεργοὶ καὶ κανένας δὲν θυμώνει μαζί τους πού θέλουν νὰ μαθαίνουν τὰ μυστικά τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς γειτονιάς.

Ὁ γέρο-Πιερότος, στὸ θυρωρεῖο τῆς οὐκέλλας, ἔχει τὸ σκύλο του, τὴν καρακάξα του, τὸ καναρίνι του, κι' ἐπειδὴ ὅλοι θέλουν νὰ τᾶχουν μαζί του καλὰ, γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίγῃ γρήγορα τὴν πόρτα καὶ νὰ ἐκτελῇ πρόθυμα τίς μικρὲς τους παραγγελίες, τὸν περιποιῶνται, τοῦ κάνουν ὥρα καὶ κανακεύουν τὰ ζωντανά του, πρᾶγμα πού τὸν κολακεύει πολύ.

Τελος πάντων ὁ Πιερότος εἶναι τώρα εὐχαριστημένος: Βοῆκε τὸ ἐπάγγελμα πού ταίριαζε στὴν κλίση του, τὴ δουλειὰ πού μὲ λίγο κόπο τοῦ δίνει κέρδη ἀκριά. Γιὰ νὰ τὴ βοῇ ὅμως, χρειάστηκε πρῶτα νὰ γεράσῃ. Κι' εἶναι πολὺ θλιβερό νὰ συλλογιέται κανεὶς πῶς ἓνας ἄνθρωπος πέρασε τὴ ζωὴ του γυρεύοντας τὸ καλύτερο, χωρὶς νὰ ἐπιμελῇ σὲ καί, ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, γιὰ νὰ καταντήσῃ στὸ τέλος θυρωρός! . .

Γιατί δὲν ἤξερε ὁ κακόμοιρος πῶς κάθε δουλειὰ εἶναι καλή, φτάνει νὰ τὴ μαθαίνῃ κανεὶς ὅπως πρέπει καὶ νὰ βάζῃ σ' αὐτὴν ὅλη του τὴ θέληση καὶ τὴν ἐπιμονή.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΕΛΧΙΟΡ

Ἀκίνητος στὸ χρυσὸ του θρόνο, κρατώντας μὲ τὸ χέρι του τὸ ρυτιωμένον μέτωπό του, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο, χάιδευε τὰ μακρὰ ἄσπρα γένεια του, καθόταν ὁ γέρο-Μελχιὸρ ὁ βασιλιάς. Ὡρες δλόκληρες, ἀμίλητος καὶ σκεπτικός, ἀνάμεσα στοὺς αὐλικούς του, πού σιωπηλοὶ καὶ μὲ βαθὺ σεβασμό, τὸν περιτριγύριζαν. Ἀργὰ πού περνοῦσαν οἱ ὥρες! Ἐπὶ τέλους χτύπησαν μεσάνυχτα. Μόλις ἐδόθη καὶ ὁ τελευταῖος ἥχος, ὁ βασιλιάς ἔκανε ἓνα κίνημα, κι' ἀμέσως οἱ αὐλικοὶ του, ἀφοῦ ἔκαναν μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση ἀποσύρθηκαν ὅλοι.

Τότε ὁ γέρο-βασιλιάς, μὲ μεγάλο κόπο, σηκώνεται ἀπ' τὸ θρόνο του, κι' ἀρχίζει ν' ἀναβαίνει, ὅπως κάνει κάθε χρόνο τέτοια νύχτα, ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ 30 χρόνια, τὰ κάτασπρα μαρμαρένια σκαλιά, πού ὀδηγοῦν στὴν ταράτσα τοῦ παλατιοῦ του. Ἀνέβηκε καὶ τὸ τελευταῖο σκαλὶ καὶ βρίσκεται μόνος κάτω ἀπ' τὸν ἀστρόφωτο οὐρανό. Κάθεται καὶ κοιτάει τὴν Ἀνατολή.

Ἐδῶ καὶ τριάντα περίπου χρόνια, μιὰ νύχτα σὰν ἀπόψε, ἓνα ἀστέρι, μεγάλο καὶ φωτεινὸ, ὅσο κανένα ἄλλο, εἶχε φανεῖ στὸν οὐρανό. Ὅσο ἀνέβαινε τὸ ἀστρο, τόσο ἐνοιθε καὶ μιὰ πρωτογνώριστη χαρὰ νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴ του. Κι' ἔξαφνα, σὰ μαγεμένος, εἶχε ξεκινήσει μὲ μεγάλη πομπή ἀπ' τὸ παλάτι του, ἀκολουθώντας τὸ ἀστέρι. Ὑστερα ἀπὸ με-

ρικῶν ἡμερῶν δρόμο, τὸ ἀστέρι σταμάτησε πάνω ἀπὸ ἓνα φτωχικὸ τῆς Ἰουδαίας χάνι. Καὶ ἐκεῖ ὁ Μελχιὸρ, καὶ ἄλλοι δύο βασιληᾶδες πού εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο του, ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν ἓνα νεογέννητο Βρέφος. Κοιτάζοντάς το, ξεχνοῦσαν ὅλες τίς πίκρες τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ τὸ προσκύνησε ὁ Μελχιὸρ σηκώθηκε καὶ γύρισε στὸ βασιλεῖό του, χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ ξεναδῇ, χωρὶς ποτὲ νὰ μάθῃ τίποτα γι' αὐτό.

Ἀπὸ τότε ὅμως, κάθε χρόνο, τὴν ἴδια αὐτὴ χειμωνιάτικη νύχτα, ἀνέβαινε τὴ μαρμαρένια σκάλα γιὰ νὰ δῇ τὸ φωτεινὸ ἀστέρι νὰ βγαίνει νὰ κυλᾷ, καὶ νὰ χάνεται στὸν οὐρανό. Κάθε φορὰ ἡ καρδιά του πλημμυρίζε ἀπ' ἀγνὴ χαρὰ καὶ γαλήνη.

Ὁ γέρο-βασιλιάς περιμένει, περιμένει πολλὴν ὥρα, κι' ἓνα εἶδος ἀγωνίας ἀρχίζει νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν ψυχὴ. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀργήσει τόσο νὰ φανῇ. Δὲ θὰ φανῇ, ἄραγε καθόλου; τότε πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ ἡσυχάσῃ; Τὰ μάτια του κουράζονται καὶ θαμπώνουν. Ἀλλὰ νά, ἡ χαρὰ κι' ἡ λύπη πλημμυρίζουν συγχρόνως τὴν ψυχὴ του. Τ' ἀστέρι φάνηκε, ὅχι ὅμως τὸ φωτεινὸ ἀσημένιο ἀστέρι πού ἤξερε. Εἶναι κόκκινο, σὰν αἱματόβρεχτο δάκρυ. Τότε θυμᾶται τὸ Θεογέννητο Παιδί. Τί νᾶγινε ἄραγε. Γιατί νὰ βαφῇ ἔτσι αἱματοστόλαχτο τὸ ἀσημόφωτο ἀστέρι; Ἡ ψυχὴ τοῦ γέρο βασιλιά σφίγγεται. Τί νᾶγινε ἄραγε; Ἐνας ἄνθρωπος πού δίνει μόνο τὸ καλὸ στὸ πέρασμά του, ἐκτὸς ἂν . . . κι' ἡ σκέψη του δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ κόκκινο ἀστέρι, ψηλώνει γέρνει καὶ χάνεται. Ὁ βασιλιάς ἀναστενάζει. Κατάλαβε. Τὸ μικρὸ Θεογέννητο παιδί πέθανε κι' ἓνας φρικτὸς πόνος σφίγγει τὴ γέρικη ψυχὴ του.

Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Νὰ πού στὸν οὐρανὸ ὅλα τ' ἀστέρια φεγγοδολοῦν ὅσο ποτὲ, κι' εἶναι πυκνὰ-πυκνὰ τ' ἀστέρια, λαμπερὰ σὰν τὸ ἀστέρι πού ἔβλεπε κάθε χρόνο. Ὁλος ὁ οὐρανὸς φαίνεται: νὰ γιορτάζῃ. Ὁχι, τὸ Θεογέννητο Παιδί δὲν πέθανε. Ζεῖ Μεγάλο καὶ Δοξαζόμενο, ἀφοῦ ὅλα τ' ἀστέρια λαμποκοποῦν σὰν τὸ ἰδικὸ Του. Μιὰ ἀπειρή χαρὰ πλημμυρίζει τὴ γεροντικὴ του ψυχὴ.

Σηκώνει τὰ χέρια καὶ πέφτει στὰ γόνατα νὰ προσκυνήσῃ. Σ' αὐτὴ τὴ στάση τὸν βρῆκαν τὴν ἐπομένη οἱ αὐλικοὶ του νεκροί. Ἔτσι πέθανε ὁ γέρο Μελχιὸρ ὁ βασιλιάς, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, τῆς χρονιάς πού σταυρώθηκε ὁ Χριστός.

(André Lichtenberger)

ΒΑΣΟΥΛΑ Α. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΙΔΑΚΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Τὸ πρᾶγμα ἦρθε ὅπως μοῦ φανερώθηκε χθὲς τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ πῶς:

Ἐκεῖ πού ἤμουνα κρυμμένο μέσα στὰ χαμόκλαδα καὶ περίμενα μὲ λαχτάρα τὴν αὐγὴ νὰ ξεκινήσω καὶ νὰ γυρίσω ἐδῶ, πέρασε μιὰ γρη῏α κουκουβάγια καὶ σὰν μὲ πῆρε τὸ μάτι τῆς πού βλέπει καὶ στὸ πυκνὸ σκοτάδι μοῦ εἶπε:

—Μπα, μπᾶ, μπᾶ τί βλέπω; Ἐνα φιδάκι πού κρύβει μέσα του ἓνα παλληκάρι! Κι' ἐξακολούθησε. Μάθε, γιέ μου, πῶς ἡ μάγνα σου, ἀπὸ τὸν καὶ μὸ τῆς πού δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδί, παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ μὲ προσευχὲς νύχτα μέρα νὰ τῆς ἔδινε ἓνα παιδάκι, κι' αὐτὸ ἂς ἦταν καὶ φιδάκι. Ὅταν ἔφτασε ἡ στιγμή καὶ σ' ἔφερε στὸν κόσμο, ἔχαρη πολὺ, γιατί κι' ἂν γεννηθήκε φιδάκι ἢ ἴδιο τὸ εἶχε ζητήσει, ὁ πατέρας σου ὅμως, ἄμα σὲ εἶδε τοῦ κακοφάνει τόσο, πού πῆρε τῶν ματιῶν του καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ ξένα.

Τὴν τρίτη νύχτα πού ἦρθαν οἱ Μοῖρες νὰ σὲ μοιράνουν, ἔγραψαν πῶς θὰ μιᾶς καὶ θὰ σκέπτεσαι σὰν ἄνθρωπος καὶ ἂν ἡ μάγνα σου, ὡς πού νὰ κλείσῃς δεκαπέντε χρόνια τῆς ζωῆς σου τύχαινε νὰ δώσῃ γιὰ σένα σὲ ἄλλον πρᾶγμα, καὶ νὰ λυπηθῇ πολὺ γι' αὐτό, θὰ γινόσουν ἀπὸ φιδάκι παιδί καὶ τῶσων χρόνων, ὅσα χρόνια θὰ εἶχαν περάσει ἀπὸ

τὴν ἡμέρα πού γεννηθήκες, κι' ἀπὸ σήμερα δυὸ μῆνες σοῦ λείπουν ἀκόμη γιὰ νὰ σφαλίσῃς τὰ δεκαπέντε χρόνια.

Τώρα πού ἔμαθες πῶς μέσα σὲ δυὸ μῆνες μπερδεῖ νὰ ξεπληρωθῇ τὸ γραφτὸ τῆς μοῖρας σου, γιατί πὺ πέρα θὰ εἶναι ἀργά, κατάφερε νὰ στερηθῇ κάποιο πρᾶγμα γιὰ σένα ἢ μάγνα σου, γιὰ νὰ γίνῃς ἄνθρωπος.

—Νά, μάγνα, εἶπε τὸ παλληκάρι, γιατί ἐπίμενα νὰ δώσῃς τὸ σκαμνάκι ἡξέρα πόσο θὰ λυπόσουνά δινοντάς το, μὰ καὶ πόση χαρὰ θὰ δοκίμαζες ὕστερα.

Ἡ μάγνα του, σφίγγοντάς το στὴν ἀγκαλιὰ τῆς, πότε γελοῦσε καὶ πότε ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς, καὶ νόμιζε σὰν ὄνειρο πῶς εἶχε παιδί τῆς αὐτὸ τὸ ὁμορφὸ παλληκάρι πού πρὶν ἦταν φιδάκι.

Τὸ ξένο παιδί, κρατώντας σφιχτὰ στὰ χέρια του τὸ σκαμνί, τὰ εἶχε σὰ χαμένα μὲ ὅ,τι εἶδε νὰ γίνῃ μπρὸς στὰ μάτια του.

Μὰ σὲ λίγο ἦρθε στὰ σύγκαλά του, τοὺς ἀποχαίρετσε κι' ἔφυγε γιὰ νὰ ταμῶσῃ τὴ μάγνα του.

Στὸ δρόμο ὅμως πού πήγαινε βιαστικά, σκόνταψε καὶ πέφτοντας χτύπησε κατὰ γῆς τὸ σκαμνάκι καὶ νὰ σου καὶ παρουσιάζεται μπροστά του ἓνας κοτζᾶμ ἀράπαρος πού τοῦ λέει: Στὴν προσταγὴ σου ἀφέντη.

Τὸ παιδί στὴν ἀρχὴ τᾶχασε, μ' ἀμέσως συνεφέθηκε καὶ τὸν διόταξε:

—Πάρε με στὸν ὅμο σου γιατί κουράστηκα καὶ πήγαίνε με γρήγορα ἐκεῖ πού ἄφησα τὴ μάγνα μου στὸ δάσος.

Ὁ ἀράπης, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο λόγο, πῆρε ἀνάλαφρα στοὺς ὤμους του τὸ παιδί καὶ τρέχοντας τὸ πῆγε στὴ μάγνα του πού εἶχε ἀπελπίσει νὰ τὸ περιμένῃ.

Ἐκεῖν, ἄμα τὸ εἶδε μὲ τὸν ἀράπη, τρόμαξε καὶ σταυροκοπήθηκε.

—Μὴ φοβάσαι, μητέρα, τῆς εἶπε ἐκεῖνο, ὁ ἀράπης εἶναι σκλάβος μας, ὅ,τι τοῦ εἰποῦμε καὶ τοῦ ζητήσωμε, θὰ μᾶς τὸ κάνη καὶ θὰ μᾶς τὸ φέρνῃ ἀμέσως.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τί ἔτρεξε ἀπὸ τὴν ὥρα πού ἔφυγε μὲ τὸ φιδάκι. Ἡ μάγνα εἶπε:

—Βλέπεις, παιδάκι μου, πῶς τὸ καλὸ πού κάνει κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποτὲ δὲν χάνεται! τυχερό μας ἦταν, νὰ ἴδωμε κι' ἐμεῖς Θεοῦ πρόσωπο μὲ τὸ χάρισμα πού σοῦ κάνανε.

Στὸ ἀναμεταξύ τὸ παιδί διάταξε τὸν ἀράπη νὰ μπῇ πάλι μέσα στὸ σκαμνάκι, καὶ παίρνοντάς το στὰ χέρια του, ἐγύρισαν μὲ τὴ μητέρα του χαρούμενοι στὸ σπιτί τους.

Τὸ βράδυ πού κάθισαν στὸ τραπέζι, ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ἀπὸ λογίων-λογίων φαγιά πού τοὺς τὰ πῆγαινε ὁ ἀράπης. Ὑστερα ἀπὸ τὸ φαῖ εἶπε ἡ χήρα πῶς καλὰ θὰ ἦταν νὰ τοῦ ζητοῦσαν καὶ λεπτὰ, γιὰ νὰ ἔκτιζαν μ' αὐτὰ σπιτί.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, τὸ παιδί χτύπησε κατὰ γῆς τὸ σκαμνάκι καὶ ἀπὸ τὸν ἀράπη πού τοῦ παρουσιάστηκε, γύρεψε νὰ τοῦ πῆγαινε πολλὰ φλωριά.

Μ' αὐτὰ ἀγόρασε ὕλικά, πῆρε καὶ μαστόρους, καὶ ἔδωκε στὸ παλιοκάλυθό τους, ἄρχισε τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ, πού σὲ λίγο τελείωσε καὶ ἔτσι σιγουρίστηκαν ἐκεῖ μέσα.

Ἄν ἀπόκτησαν σπιτί, κι' ἂν καλοπερνοῦσαν μὲ ὅ,τι ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν ἀράπη, δὲν περηφανευτήκανε καὶ τὸ παιδί δὲν τόρριξε στὴν τεμπελιά. Ἄπ' αὐτὴν τὸν γλύτωσε ἡ μάγνα πού εἶχε στὰ γράμματα.

Γι' αὐτό, ἄμα τελείωσε τὸ σχολεῖο τοῦ τόπου του, ζήτησε ἀπὸ τὴ μητέρα του τὴν ἄδεια νὰ πάῃ σὲ ἄλλη πολιτεία πού εἶχε μεγαλύτερο σχολεῖο. Ἐκεῖν τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχὴ τῆς καὶ τὸν ἄφησε νὰ πάῃ ἐκεῖ, μὰ τοῦ εἶπε νὰ ἔπαιρνε μαζί του καὶ τὸ σκαμνί, γιὰ νὰ εἶχε πρόχειρη ὅποτε ἤθελε τὴν βοήθεια τοῦ ἀράπη.

Σὰν ἐτελείωσε καὶ τὸ μεγαλύτερο σχολεῖο, πῆγε σὲ ἄλλη πὺ μεγάλη πολιτεία νὰ σπουδάσῃ γιατρικὴ.

Σπουδάζοντάς τὴν, καθὼς διάβαζε καὶ μάθαινε τὰ βοτάνια, γιὰ ποιὰ γιατρικὰ κάνουν, διάταξε τὸν ἀράπη νὰ τρέχῃ νὰ τοῦ τὰ φέρνῃ γιὰ νὰ τὰ γνωρίζῃ, καὶ νὰ τὰ δοκιμάζῃ, σὲ ἄρρωστους πού θὰ εἶχαν τὴν ἀνάγκη τους.

Ἀκόμη τὸν ἔστελνε κάθε τόσο στὸν τόπο του, νὰ δίνῃ φλωριά στὴ μάγνα του καὶ στὴ γυναῖκα πού τοῦ χάρισε τὸ σκαμνάκι, νὰ ἔχῃ ἔτσι κι' ἐκεῖν νὰ καλοπερνᾷ μὲ τὸ παιδί τῆς σὰν καλομαθημένη πού ἦταν.

Ὑστερα ἀπὸ χρόνια, σὰν τελείωσε τὴ σπουδὴ του καὶ ἔγινε γιατρός, ἐγύρισε στὴ μάγνα του.

Ἐκεῖ πού ἄρχισε νὰ κάνη τὸν γιατρὸ στὸν τόπο του, ἔτυχε νὰ ρρωστήσῃ βρεχὰ ὁ Βασιλιάς καὶ ὁ γιατρός τοῦ παλατιοῦ, μαζί μὲ ἄλλους μεγάλους γιατροὺς, εἶπαν πῶς δὲν εἶναι γιὰ ζωὴ.

Τότε κάποιος εἶπε νὰ φωνάξουν καὶ τὸν νέο γιατρὸ, μὰ οἱ παλιοὶ γιατροὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀκούσαν μὲ καλὸ αὐτί καὶ εἶπαν:

—Ἐμεῖς ἔχουμε φάει τόσα χρόνια τὴν γιατρικὴ μὲ τὸ κουτάλι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα καὶ θὰ κάνη τὸν γιατροῦδάκι;

Ὡστόσο τὸν ἐφώναζαν καὶ σὲ λί-

γες μέρες ἔκανε δόξακαλὰ τὸ Βασιλιά.

Τότε ἐκεῖνος εἶπε στοὺς παλιούς του γιατροὺς πῶς δὲν ἄξιζαν τίποτα μπρὸς στὸ νέο, καὶ πῶς ἐκεῖνον θὰ φώναζε ὅποτε ξαναρώστανε.

—Μὰ δὲν τὸν ρωτᾷς, Πολυχρονεμένηε μας, νὰ σοῦ πῇ πού βρῆκε τὰ λεφτὰ καὶ ἔχτισε σπιτί καὶ σπούδασε, ἀπὸ τόσο φτωχὸς πού ἦταν;

Στὸ Βασιλιά ὁ νέος γιατρός, ἄμα ρωτήθηκε, εἶπε μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα ὅλη τὴν ἱστορία του μὲ τὸ φιδάκι, μὲ τὸ σκαμνάκι καὶ μὲ τὸν ἀράπη.

Ὁ Βασιλιάς εὐχαριστήθηκε πολὺ μὲ τὴν ἀλήθεια πού ἀκούσε, καὶ τὸν κράτησε γιὰ πάντα γιατρὸ τοῦ παλατιοῦ του. Σὲ λίγο καιρὸ τὸν ἔκανε καὶ γομπρὸ στὴν κόρη του καὶ διάδοχό του μὴ καὶ δὲν εἶχε ἄγορι.

Ὁ γιατρός, σὰν ἔγινε γαμπρός τοῦ Βασιλιά, πῆρε στὸ παλάτι καὶ τὴ μάγνα του καὶ ἔκανε ὑπασπιστὴ του τὸ παλληκάρι πού ἀπὸ φιδάκι εἶχε γίνῃ ἄνθρωπος, καὶ ἔζησαν ὅλοι μαζί καλὰ κι' εὐτυχισμένα.

ΠΑΝΑΓ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ

Σὲ μιὰν ἄκρη πεταμένη μένει ἡ κούκλα. Μὲ δυὸ μάτια γαλανὰ, Καὶ μὲ μιὰ ξανθοῦλα μπούκλα πού τῆς πέφτει πρὸς τὸ κούτελο στραβά. Κι' εἰν' ἡ κούκλα ὅλο σκέρτσα κι' ὅ,τι νάζει. [λο νάζει.]

Μὰ τοῦ κάκου . . . πὰ κανεὶς δὲν τὴν κοιτάζει.

Περιμένει νὰ τὴν πιάσῃ ἀπ' τὸ φου- [στάνι]

Ἡ μικροῦλα τῆς κυρά, Κούνια-λέσσα στὴν ἀγκάλῃ νὰ τὴν [κάνη]

Ρουκουλώντας περιστέρι ὅλο χαρὰ . . . Μὲ τὰ μάτια τενωμένα [κάνει] χάξι

Μὰ τοῦ κάκου—πὰ κανεὶς δὲν τὴν [κοιτάζει . . .]

Καὶ περᾶνε ὥρες τόσες, τόσα βράδια, Τόσες δοχόνται καινούργιες πάλι αὐγές, Κι' εἶναι πάντα πεταμένη, δίχως χόδια

Δίχως σκέρτσα καὶ παιχνίδια καὶ χαρὲς. Τ' ἀχυρόνιο τῆς στηθαί ἀναστενάζει. Πούναί μόνη καὶ κανεὶς δὲν τὴν κοιτά- [ζει . . .]

Καὶ χαμόγελο στὰ χεῖλια τῆς χαράζει. Πικραμένο, τὴν κουκλίτσα σὰν κοιτάζει. [ἔχει]

Καὶ τὰ χεῖλια πονεμένα τῆς μιᾶν, Μὲ τὰ δάκρυα τῆς τὴν ὀψη ὄντας τῆς [βοᾷ]

Πού στὰ πέτρινα τὰ μάγουλα κυλᾷ, Ὅποιος θᾶβλεπε, θὰ μπόραγε νὰ λη- [κλαίει . . .]

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

«Le roi est mort. Vive le roi!»

Ἀπόψε ψυχομαχάει ὁ ἀσπρομάλλης βασιλιάς στὰ μαρμαρόχτιστα παλάτια του.

Τὸν παραστέκει στοῦ πόνου τὸ κρεῖται τὸ βασιλόπουλο, ὁ διάδοχος, ἀπραγο ἀκόμα παιδί, καὶ τὸ δάκρυ θολάρμυρο βρέχει τοῦ γιοῦ τὰ ρόδινα μάγουλα.

Κουρασμένο τὸ σῶμα τοῦ γέρο βασιλιά—δώδεκα μῆνες κάθησε σὲ χρυσόχτιστο θρόνο, τὸ παραμῦθι ὅπως λέει—κοίτεται ἀπόψε ἐτοιμοθάνατο σὲ πάλευκο κλινάρι. Δὲ θάρρησιν νὰ πάη ὅπου ἡ Μοῖρα καταδίκασε τὸ κάθε τι στὸν κόσμο ποὺ εἶτε ὁμορφο εἶναι, εἶτε ἄσχημο.

Πρὶν ἀπὸ δώδεκα μῆνες, ὁ βασιλιάς π' ἀπόψε πεθαίνει, ἀνέβαινε στὸ χρυσόχτιστο θρόνο.

Ὁλος ὁ κόσμος συνάχτηκε στὰ μαρμαρόλευκα παλάτια νὰ χαιρετήσῃ τὸ νέο βασιλιά. Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπ' τὸν καινούργιο βασιλιά κάποιου πόθου τὴν ἐκπλήρωση ζήτησε.

Ὁ ἄρρωστος τοῦ γύριψε γιαντριά.

Ὁ κουρασμένος γαλήνη.

Αὐτὸς ποὺ ξενιτεύτηκε νὰ ξαναδῇ τὰ μάτια π' ἀγαπάει.

Κι' ὁ ἄτυχος τύχη.

Ὁ χαροκαμένος τοῦ γύριψε τὸ βότανο ποὺ φέρνει τὴν λήθη.

Ὁ πονεμένος νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ πολυπαθὸς λιμάνι ν' ἀράξῃ.

Ὁ ἔρημος σύντροφος.

Κι' ὁ βασιλιάς μεγαλόκαρδος, στὸν καθένα τους ἔταξε τὴν ἐκπλήρωση τοῦ πόθου.

Τὴν πρώτη ἐποχὴ τῆς ζωῆς του ὁ βασιλιάς, παντοδύναμο καὶ νιδ παλληκάρι γεμάτο πόθους κι' ὄνειρα, τὴν πέρασε μὲ χαρὲς καὶ ξεφαντώματα. Ἐδῶσε στὸ βασίλειο του νέα ζωὴ. Τὴ γῆ, ἄξια ράφτες, τὴν ἐντυσαν μὲ πολύχρωμο φόρεμα. Ἐβάλε τεχνίτες καὶ βάψαν τὸν οὐρανὸ ζαφειρένιο. Τὸν ἀγέρα τὸν μύρωσε μὲ πρωτόφαντα μύρα. Κάλεσε γλυκόλαλους τραγουδιστάδες, τ' ἀηδόνια, νὰ τοῦ τραγουδοῦν τις μυρόλουστες νύχτες... Καὶ χάρισε τὴν ἐλπίδα στὶς καρδιές.

Μὰ ἡ πρώτη νύχτη περνοῦσε. Τὸ πολύχρωμο φόρεμα τῆς γῆς ζαρώθηκε, πάλινσε καὶ κανένας δὲ φρόντισε νὰ τῆς βάλῃ καινούργιο. Τὰ μύρα τ' ἀγέρα ξεθύμαναν... Οἱ ἐλπίδες στὶς καρδιές ἀρχίσαν νὰ σβύνουν.

Κι' ὁ βασιλιάς σιγά-σιγά ἀρχίζει νὰ γερναῖ. Τὸ πολύχρωμο φόρεμα ξεσκίστηκε, ἐγίνε κουρέλια κι' ὁ ἀγέρας τὰ σκόρπισε. Τὰ ζαφειρένια ἐπουράνια θύλωσαν, σκοτείνιασαν. Οἱ τραγουδιστάδες μισέψανε—ποῦ δρεξὴ ὁ βασιλιάς γιὰ τραγουδία!... Οἱ ἐλπίδες σβύσαν ὁλότελα.

Κι' ὁ βασιλιάς ὅλο γερναί. Τὸ κεφάλι του ἀσπρίσε· τὸ κορμί του ἐγειρε. Τὴ γῆ στὸ βασίλειο του τὴ τύλιξε παγωμένο, ἄσπρο σεντόνι. Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ πόνου τὴ σκεπάζει κατάρμαρος—σημάδια πένθους γιὰ τὸ βασιλιά ποὺ πεθαίνει... Οἱ καρδιές κι' αὐτὲς πάλινσαν.

Τώρα τὸ κεφάλι ποὺ φοροῦσε τὸ στέμμα, κουρασμένο ἀπ' τὸ βῆρος του, γέρνει στὸ πάλευκο προσκέφαλο.

Κι' εἶναι τόσο λίγοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ πρόφτασε ὁ βασιλιάς νὰ πραγ-

ματώσῃ τὸν πόθο τους! Τόσο λίγοι!... Μπροστὰ στ' ἄπειρο πλῆθος τῶν ἄλλων εἶναι σὰν τίποτα.

Ἐάφνου στὴ βουβὴ σιγαλιὰ π' ἀπλωνόταν στὰ μαρμαρόχτιστα παλάτια, τὸ μεγάλο ρολοὶ χτύπησε ἐπίσημα δώδεκα.

Μεσάνυχτα.

Κι' ὁ βασιλιάς τότε ξεψύχησε, γιὰτὶ ἔτσι ἡ Μοῖρα εἶχε τάξει—τὸ παραμῦθι ὅπως λέει.

Ὁ βασιλιάς πέθανε. Ζήτω ὁ βασιλιάς!

Ἀνεβαίνει στὸ χρυσόχτιστο θρόνο τὸ βασιλόπουλο, ὁ διάδοχος. Θαλερό, νιδ βλαστάρι παίρνει τὴ θέση τ' ἀσπρομάλλη ποὺ πέθανε.

Κι' ὅλος ὁ κόσμος συνάχτηκε πάλι στὰ μαρμαρόχτιστα παλάτια νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπ' τὸν καινούργιο βασιλιά κάποιου πόθου τὴν ἐκπλήρωση ζητάει.

Ὁ ἄρρωστος τοῦ γυρεύει γιαντριά.

Ὁ κουρασμένος γαλήνη.

Αὐτὸς ποὺ ξενιτεύτηκε νὰ ξαναδῇ τὰ μάτια π' ἀγαπάει. Κι' ὁ ἄτυχος τύχη.

Ὁ χαροκαμένος τοῦ γυρεύει τὸ βότανο ποὺ φέρνει τὴν λήθη.

Ὁ πονεμένος νὰ στεγνώσῃ τὰ δάκρυα του.

Ὁ πολυπαθὸς λιμάνι ν' ἀράξῃ.

Ὁ ἔρημος σύντροφος.

Κι' ὁ νιδ χρόνος μεγαλόκαρδος στὸν καθένα τους τάξει τὴν ἐκπλήρωση τοῦ πόθου του, ὅπως τὴν εἶχε τάξει κι' ὁ γέρο χρόνος ποὺ πέθανε.

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΛΙΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Εἶναι ἐσωτερικὴ στὸ Παρθενάγωγείο κι' ὁ φακὸς τὴν ἔχει πάρει τὴ στιγμή ποὺ πίνει τὸ πρωϊνὸ της γάλα καὶ λέει στὶς ἄλλες: — Καλημέρα, κορίτσια! Λέτε νὰ μᾶς βγάλουν σήμερα περίπατο;..

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

«Μὰ μὲ τέτοια διαίτα ποὺ κάνει—συλλογιζόταν ὁ ἀρχαιολόγος—δὲν εἶναι καθόλου παράξενο ποὺ υποφέρει ἀπὸ ἀσθένεια τοῦ ἥπατος. Ἐγὼ ἀπορῶ πὼς δὲν υποφέρει κι' ἀπὸ ἄλλες πολλές...»

Γ'.

Οἱ φαντασιοπληξίες τοῦ Χάνδου

Ἡ ἐπίλοιπη μέρα πέρασε χωρὶς νὰ ξαναῖδουν τίς κυρίες. Κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ ἔχουν στὰ θερμὰ κλίματα, ἔμειναν στὰ δωμάτιά τους ὅλο τὸ ἀπόγεμα. Ὁ κ. Κλοακὲν ἐπωφελήθηκε γιὰ νὰ γράψῃ μερικὰ γράμματα καὶ νὰ διαβάσῃ ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὴ σανσκριτικὴ γραμματικὴ του, ἐνῶ ὁ Παῦλος βγήκε μὲ τὸ Χάνδο, νὰ ἐπισκεφθῇ μερικὰ βιομηχανικὰ καταστήματα.

Οἱ δυὸ ξάδερφοι συνεννοούνταν θαυμάσια κι' ἔταν γύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ τους, ἦταν πιά φίλοι στενοί. Στὸ δρόμο, ὁ Χάνδος εἶχε κάνει πολλὰς ἐμπιστευτικὰς ἀνακοινώσεις.

—Ὀνομάζεσαι καὶ σὺ Κροῦσος σὰν τὸν πατέρα σου; τὸν εἶχε ρωτήσῃ ὁ Παῦλος, ποὺ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια τὸν ἐνδιέφερε πολὺ.

—Βεβαίως! ἀποκρίθηκε ὁ Χάνδος κοκκινίζοντας ἐλαφρὰ. Αὐτὸ εἶ-

ναι τὸ οἰκογενειακὸ μας ὄνομα. Καταγόμαστε ἴσια, «κατ' εὐθειαν γραμμὴν» ποὺ λένε, ἀπὸ τὸν περίφημο ἐκεῖνο θαλασσοπόρο.

— Ποιόν; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Παῦλος.

— Τὸν Ροβινσὼν Κροῦσο! ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς κοκκινίζοντας περισσότερο. Δὲν ξέρετε τὴν ἱστορίαν του;

— Τὴν ξέρω βέβαια· ἀλλὰ εἶχα τὴν ἰδέαν, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι καθαρὸς μῦθος.

— Ναι, αὐτὴ ἡ ἰδέα ἐπικρατεῖ. Ἀλλὰ ἐμένα δὲν μοῦ φαίνεται σωστή. Ἄν ἀρνηθοῦμε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ροβινσὼν Κροῦσου, γιὰτὶ τάχα νὰ παραδεχθῶμε πὼς ὑπῆρξε ὁ Ναυσοχοδόνοσος, ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντέκαρδος ἢ ὁ Χριστόφορος Κολόμβος;

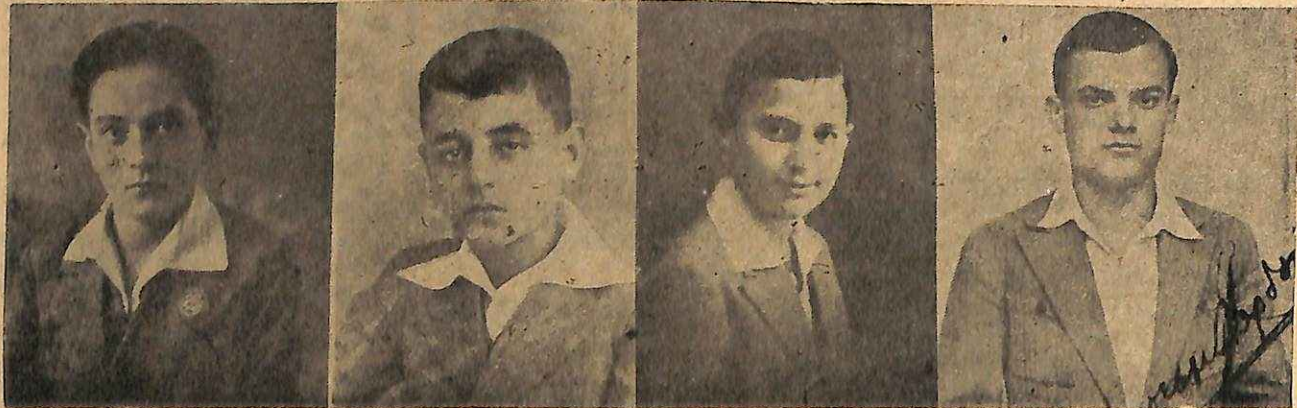
Οὔτε ἐγὼ, οὔτε σεῖς εἶδαμε τὸ βασιλεῖα τῆς Νινευί, ἔτσι δὲν εἶδαμε καὶ τὸν περίφημο θαλασσοπόρο. Ὅ,τι ξέρουμε καὶ γιὰ τοὺς δυὸ, τὸ ξέρουμε ἀπὸ τὴν παράδοση, ἀπὸ τὰ βιβλία... Διαβάζοντας ὅμως κανεὶς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ροβινσὼν Κροῦσου, ὅπως τὴν ἔγραψε ὁ Δανιὴλ ντὲ Φόε, πείθεται πὼς δὲν εἶναι ἀποκρήμη φαντασία, παρὰ πὼς ὁ συγγραφέας εἶδε τὰ πράγματα καὶ πέρασε τίς περιπέτειες ποὺ περιγράφει, μὲ ἄλλους λόγους

πὼς εἶναι τὸ Ἡμερολόγιον ἐνδὸς πραγματικοῦ θαλασσοπόρου. Ἐπειτα ἔχω καὶ τίς οἰκογενειακὰς μου παραδόσεις, ποὺ ἔρχονται πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδέας μου. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ ὄνομα Ροβινσὼν ποὺ ἀπὸ πολλὰς γενεὰς φέρει ἡ οἰκογένειά μου. Δεύτερο, τὸ γεγονός, ὅτι καταγόμαστε ἀπὸ τὴν κομητεία τῆς Ὑόρκης, ὅπως κι' ὁ ἐνδοξος γενάρχης μας, κι' εἴμαστε μάλιστα οἱ μόνοι ποὺ ὀνομαζόμαστε Ροβινσὼν. Ἀλήθεια, τὸνομα αὐτὸ εἶναι πολὺ κοινὸ στὴν Ἀγγλίαν· στὴν κομητεία ὅμως τῆς Ὑόρκης μόνο ἡ οἰκογένειά μας τὸ ἔχει, καὶ μάλιστα μὲ τὸ διακριτὸ ὁ Κροῦσος. Δὲν εἶναι περίεργο αὐτό;

— Πραγματικῶς, εἶπε ὁ Παῦλος. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὸ μόνο νὰ παραδεχθῇ κανεὶς συγγένειαν, καταγωγὴν...

— Σὰς φαίνεται τολμηρὸν, ἔ; συμπλήρωσε ὁ Χάνδος. Κι' ὅμως ἐγὼ αἰσθάνομαι—καὶ γελάστε ὅσο θέλετε μὲ τὸ παράδοξο αὐτὸ συναίσθημα—πὼς εἶμαι ἀπόγονος τοῦ Ροβινσὼν καὶ τίποτα δὲν θάταν ἱκανὸ νὰ μοῦ βγάλῃ αὐτὴ τὴν ἰδέαν. Ἐγὼ μέσα μου τὴν ἴδιαν τὴν ψυχὴν του, τίς ἀντιλήψεις του, τὰ γούστα του, τὰ ἐλαττώματά του, καὶ προσπάντων τὸ πάθος του γιὰ τὰ ταξίδια. Τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι σὰν πάππο, ποὺ ἀνέξουσε, θὰ μ' ἐπαίρνε στὰ γόνατά του. Ὅταν διαβάζω τὸ πρῶτο μέρος τῆς ἱστορίας του, μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι δικὴς μου οἱ σκέψεις ποὺ κάνει ἐκεῖ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΑΝΔΡΕΑΣ Γ. ΦΑΚΑΣ, Ζήτω τὸ 21, Ἀθῆναι. Α' Βρ. βεῖτον Διαγωνισμοῦ Λύσεων.—2. ΝΤΙΝΟΣ Σ. ΔΡΑΚΟΣ, Ἄρης, Κάλυμνος. Ἰσοτίμος Α' Βραβείου εἰς δύο Διαγωνισμοὺς Λύσεων.—3. ΓΙΑΝΝΗΣ Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, Πειραιῶς, Α' Βραβεῖον καὶ Ἰσοτίμος εἰς δύο Διαγ. Λύσεων.—4. ΣΠΕΣΜΕΝΟΣ ΛΟΡΔΟΣ, Β' Βραβ. Δημοφεισίματος Ψευδωνύμων τοῦ 1932, Ἰσοτίμος Α' Βραβ. εἰς τρεῖς Διαγ. Λύσεων.

—«'Ηρθε τὸ Φθινόπωρο» τῆς *Μυρτίλλης*.
'Αντικανονικὰ σταλμένο καὶ ἄτεχνο στὴ
στιχουργία. Ἐχει ὁμως πολὺ αἰσθημα. —Θὰ
ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νέμεται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1934. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α, ἀνήκουν σὲ ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐλάτη, κ. (ΘΚ).
Ξανθὸ Ἀγγελάκι, κ. (;). Μαγιάτικο
Ρόδο, κ. (;). Μικρὸς Ψαράς, ἀ.
(ΠΘ). Σκίουρος, ἀ. (ΑΦ). Φούγγα κ.
(ΙΣ). Ροδάνθη, κ. (Δνίς Π). Τέλλος
Ἀλκας, ἀ. (ω-ω). Κάμεν Σύλβα, κ.
(ΚΛ). Ἀμάραντος, ἀ. (Ωρ. Πλ.).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Με-
σημβρινὸς Ἀστήρ, ἀ. Πρόμαχος τῆς
Ἐλευθερίας, ἀ. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες,
ἀ. Σαλωνίτσια, κ. Ἰώ, κ. Ἀνέσπερη
Εὐτυχία, κ. Ἀνθισμένη Λερμονία, κ.
Ναπολεόνη, κ. Μαντὸ Μαυρογένους,
κ. Μέντιουμ, κ. Ἀλπινίστρια, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς: *Λυσόχαρτο* (τὰ ἔλαβα ἀργά
γιὰ τὰ φυλλάδια πού ἤθελες) θὰ πῶ στὸ
Πλάνο Δοξάρι πῶς τοῦ ἔστειλες τετρά-
διο καί, ἀν δὲν τόλαβε, εἶσαι πρόθυμος
νὰ τοῦ στείλῃς ἄλλο. *Σκίουρον* (τὸ ἐνέ-
κρινα χαίρω πολὺ). *Μελαγχολικὸ* Ὁ-
νειρο (εὐχαριστῶ πολὺ) δὲν εἶν' ἀλήθεια
αὐτὸ πού σοῦ εἶπαν. Ἰσα-Ἰσα στὸ γραφεῖο
μου τηρεῖται ἡ μεγαλύτερη ἐχεμύθεια ὅ-
σον ἀφορᾷ τὰ ψευδώνυμα. τὸ κομμάτι σου
θὰ τὸ διαδώσω μετὰ τὴ σειρά του. *Μακε-
δονικὸν Ἐντελβῆς* (περαστικά) σ' εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὴς εὐχὲς καὶ γιὰ ὅλα. ἔθω-
σα τὴν κάρτα στὸν κ. Ε. πού σ' εὐχαρι-
στεῖ ἀπ' τὴν καρδιά του. *Βάνδαν* (εὐχα-
ριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπάθωμα) ἀλήθεια
ὥραϊο πρωτοχρονιάτικο δῶρο! χαίρειν
τὸ νέο μου φίλο. ἡ φωτογραφία ἐπε-
στράφη. *Διχουδίτσαν* καὶ *Χρυσὴν Πε-
ταλούδιτσαν* (ὁ κ. Ε. συγκινήθηκε βαθιά
ἀπ' τὴν ὥρα σου γραμματικά καὶ δόξωχα
ὡς εὐχαριστεῖ). *Ἀῦραν τοῦ Ζεφύρου*
(εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅλα). *Μαγιάτικο
Ρόδο* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. Ὁδηγὸν ἔστει-
λα εὐχαριστῶ). *Κώσταν Βουλγαρίδην*
(Ὁδηγὸν ἔστειλα. ἀ, μὴν ἀφίνῃς τὸν και-
ρὸ «νὰ περᾷ στὰ χαμένα»...). *Μποῦμ*
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐφέτελσα) ἔδω παί-
ζονται καὶ ὅπερες, ἀλλὰ ὅχι τακτικά.
τώρα σκοπεύουν νὰ κάμουν «Ἐθνικὸ Μελό-
δραμα», ὅπως ἔκαμαν «Ἰθνηκὸ Θέατρο».)
Κυπριατόπουλο (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. χαί-
ρω πολὺ. ἔστειλα καὶ Ὁδηγὸ) *Πανσα-
νίαν Ἀνδριτοαντίτην* (Ὁδηγὸν καὶ χαρτί
λύσεων ἔστειλα). *Ἀντ. Σφανιανάνιν*
(γρίφοι δὲν εἶναι δεκτοὶ τώρα. ἀργότερα
πού θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς πρὸς οὖν-
θεσιν Ἀσκήσεων) διάβασε τὸν Ὁδηγὸ νὰ
ἰδῇς τὸ Π. Πνεῦμα γνωστὸ, δημοσιεύθηκε
καὶ ἄλλοτε. *Ἀρην Μεσσηνήζην* (ἔστει-
λα). *Σεμελὴν* (εὐχαριστῶ πολὺ) δὲν παι-
ράζει. *Γολιάθ* (δὲν σὲ ἐξέλασα, ἀν καὶ
ἀργήσας τόσο νὰ μοῦ γράψῃς) εὐχαριστῶ
πού προσπαθεῖς νὰ μὲ διαδώῃς. ἔστειλα.)
Μιμόζαν (εὐχαριστῶ πολὺ) ἐπίσης καὶ ὁ
κ. Ε. *Λευκάταν* (φωτογραφία ἐλήφθη).
Ἰώ (πολὺ σωστά! ὁ καιρὸς ψεύγει γρή-
γορα καὶ εὐτυχὲς ὅποιος τὸν χρησιμοποιεῖ)
εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.) *Παπαγαλάκι, Κου-
φὸ Σχολειό, Μέντιουμ, Λεοπούνιδα
Ροκουό, Περονόσπορον, Κουκουτσά-
κι, Ἡρωϊκὴν Φέσσαν, Φιφὴν Γρηγο-
ριάδου, Κοραλίαν Κουζουράδη* κτλ.
**Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31
Δεκεμβρίου** θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 267ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι 6
Μαρτίου.

54. Δεξιόγραφος

Μιὸ νότα ἔβαλε ἡ μαμὴ
Στὸ μέτωπο, καὶ στὴ στιγμή
Ἐμβλημα γίνηκε ἱερὸ
Ποῦ τὸ κοιτάζω καὶ ἀπορῶ.

Κέρην Κούκλα

55. Στοιχειόγραφος

Σὲ κατὰ φύσει σκοτεινὸ
Κεφάλι βάζω... στρογγυλὸ,
Καὶ πρᾶγμα γίνεται — ἡ ὄχι; —
Ποῦ κάθε δάχτυλό σου τόχει.

Πανσὲς

56. Μεταγραμματισμὸς

Μιά θεὰ με παρδαλὴ
Ζώνη, ἄλλαξε κεφαλὴ,
Μὰ τοῦ κάκου ἡ ἀλλαγή:
Θεὰ ἔμεινε καὶ πάλι.

Κυρά-Φρεσύνη

57. Αἵνιγμα

Ἀπελπισία, λύπη μεγάλη
Ἐνα ἐπιφώνημα μὴνᾶ:
Κι' ἀκέφαλο καὶ μὴ κεφάλι,
Ἴδια στενάζει καὶ βογγᾷ.

Ἀστρον τῆς Εὐτυχίας

58. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς μετὰ Ρόμβου

* * * * + * * * *
* * + * * * *
+ * * * *
+ * * * *
+ * * * *

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: υἱὸς Δαυὶδ,
ἐλλειψις κρίσεως, κοινὸν ἀνδρικὸν ὄνο-
μα (παρὰ τὴν ὀνόματος Ἀποστόλου),
κινητικὴ ἀντωνυμία, σύμφωνον. Αἱ λέ-
ξεις τοῦ ρόμβου ἀναγινώσκονται καὶ
καθέτως αἱ αὐταί.

Ἰδομενεὺς

59. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Ἀρχαῖος βασιλεὺς — εἶδος χώματος
θαλασσίου = στοιχεῖον τῆς φύσεως +
(ἐπίθετον—σύνδεσμος δυνητικὸς) = χρο-
νικὴ μονάς.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: σύμπτωμα
ἀσθενείας. Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος

60 64. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
στοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

δέκα, ἀπαθής, ἀδὴν, κηρός, ἄμβων.
Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

65. Γρίφος

	τοπ	τοπ	
U	κ	ο	λότο F
	τοπ	τοπ	
		τοπ	

Ἀλκυονίς

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 43

490. Νυστάζω (νῖ, στᾶζω). — 491. Φή-
μιος (φί, μῖ, ὄς). — 492. Ἀμὰ-ἄλμα.
493. Πύλος-πῆλος. — 494.
Φ Δ Ι 495. ΑΓΗΣΙΔΑΟΣ (Γαλ-
Θ Α Ο λία, ἥλιος, σιγά, Ἴος,
Α Α Ρ Ω Ν λαγός. Ὀλγα). — 496-500.
Ε Διὰ τοῦ Π: πόσις, ἔρπης,
Ι πόλος, πῆλος, πῶς. — 501.
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ (Ὑπερος,
Σ Πάτρι, Ὀμηρος, Ὑπε-
ρίδης, Ρέα, Γρηγόριος, Ὁσφεύς, Σω-
κράτης). — 502. Φίλους μὴ ταχὺ κτλ. —
503. Ὁ ὄφις με ἠπάτησε (ὦ, σφ εἰς με,
ὕπ' α τίς, ἔ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6. τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ παγὰ δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΔ' — 81]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μετὰ δλους-εξ.
Στείλατε: Ρούλαν Ν. Θεοφανοπούλου,
Λάριαν. *Νέγη*

[ΔΔ' — 82]

Ἀς εὐχρηθῶμε στὸς *Σεπτεμῆνους* ὡς
τὸ 1935 νὰ ξαναῦσθω.

Χρυσάφεια Δύσις

[ΔΔ' — 83]

Ἐρχομαι στ' ἀγαπητὰ *Διαπλάσπουλα*
τὸ 1934 εὐτυχισμένο. *Δικηγορίνα*

[ΔΔ' — 84]

Γαλιάνδρα, εἶσαι ἀφηρημένη... Σύ-
στασις σου ποία; Περιμένουμε,
Τεῖο Κορτεζίνο

[ΔΔ' — 85]

Καπετὰν Φάντασμα, καὶ τί σὲ νοιάζει
ἐσένα γιὰ τὴν Ὀνειροπλέχτρα;
Ἀθηναῖος Φοιτητῆς

[ΔΔ' — 86]

Καπετὰν Φάντασμα, νὰ μὴ φυτρώνῃς
ἐκεῖ πού δὲ σὲ σπέρνουν ἄκοις;
Ὀνειροπλέχτρα

[ΔΔ' — 87]

Νῖνος, Νίνα, δὲν μποροῦμε νὰ μάθου-
με ποιοὶ εἶστε;
Ἀθηναῖος Φοιτητῆς

[ΔΔ' — 88]

Βος ΔΙΑΤΩΝΙΣΜΟΣ ΔΑΝΑΗΣ: Ἀγρά-
φων Ἡθοποιῶν. Συμμετοχὴ δραχμὴ.
Προθεσμία τριμηνία: Ἐλπίζω στὴν εὐγε-
νικὰ ὑποστήριξίν σου!
Ἀποτελέσματα Αου: Ἐλλείψει ἀπαντή-
σεων, βραβεύω Ἀγράμπελη - Πειραιωτάκι.
Λοιποὺς εὐχαριστῶ. *Δανάη*

[ΔΔ' — 89]

Νατάκι, Ζιζάνιο, ἔως νὰ τὸ λάβω, δὲν
ἔχω δοκιμάσει ποτέ. Δὲν πιστεύω ὁ-
μως νὰ σὰς περισσεύῃ, διότι κάνετε συ-
χνὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Πνεῦμα Ἀντιλογίας

[ΔΔ' — 90]

Στὴν (ΔΔ' — 53) διορθώσατε: Εἰρήνην
Γρηγόρη, Ἀγίας Λαύρας 62, διὰ:
Πυράκανθον

[ΔΔ' — 91]

Διαπλάσπουλα - ες, ξαναπαίνοντας
στὴν κίνησιν σὰς στέλνω μύριους χαι-
ρετισμούς. Φράτλιχ, Ναυτάκι, Ὀριέττα,
ἀλληλογραφούμε; Ἄν ναί, γράφατε: Δνίδα
Κικὴν Νέμπαρη, Πόστ-Ρεσάντ, Ἀμαρού-
σιον, διὰ *Ἀνέσπερη Εὐτυχία*

[ΔΔ' — 92]

Γιὰ θύμωσιν τῆς τωρινῆς ζωῆς, ζητοῦ-
με ἀπ' ὅλους τετραδιάκι. Στείλατε ξε-
χωριστὰ γιὰ τὸν καθέναν: Κώστα Βρυώ-
νη, Φανοστράτου 23, Παιραιᾶ, γιὰ:
Ἰπτάμενο Ἀετὸ, Φίλημα Σκιάς

[ΔΔ' — 93]

Στὸ *Γρίφο, Ὀλυμπιὴν Γοητεία, Δίλ,*
Θεοτρελλή (σὰς ξέρω), *Μαγκαλὺ καὶ*
Τάσο Δούζη μαζί μετὰ τὴς καλυτέρες μου
εὐχὲς γιὰ τὸ 1934, στέλνω καὶ ἕνα μπου-
κετάκι μὴ μετὰ λησμονεῖς. *Σφίγξ*